Fra Det Kgl. Biblioteks tekstportal (tekster.kb.dk)

Forfatter:	Claussen, Sophus
Titel:	Udrag fra VISEN OM HIMPERIGIMPE
Citation:	Claussen, Sophus: ”Sophus Claussens lyrik Bd. 3: Djævlerier”, i Claussen, Sophus: *Sophus Claussens lyrik Bd. 3: Djævlerier*, Det Danske Sprog- og Litteraturselskab ; Gyldendal, 1982-, s. 100. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-claussen05val-shoot-idm139945510978160/facsimile.pdf (tilgået 20. april 2024)
Anvendt udgave:	Sophus Claussens lyrik Bd. 3: Djævlerier

Det gik jo dog ikke, at Prinsen var dum.
Saa tog en Dame ved Dronningens Hof
sig for at lære ham alt i en Sum
– at tænde et Lys, i hvis Brydning
det hele fik en Betydning.

Hun lærte ham Kyssenes Smærte
og Favntagets Balsam. Til sidst
(hun var et poetisk Hjærte)
skrev hun med Lune og List:

„Min Prins er hvid og er rød,
hans Aande er fin som Lavendler,
men Prinsen er nu til sin Død
fanget i Hofdamens Bændler."

Men Vers gjorde Prinsen koldblodig,
fordi hun jo ikke en Gang
havde tydet den tvivlsomme Sang.

„Jeg lader dit Mundelæ'r rimpe,
jeg lader dit Mundelæ'r sy
og kysser i Morgen en ny,
du gamle Himpe, du gamle Gimpe,
du ældgamle Himperigimpe."

Hun svared ham uden en Klage:
„Min Prins vil komme tilbage
til den gamle Himperigimpe."

Det hænder saa tit, at en Glose,
som egenlig mangled Forklaring,
blir stærk som en Aabenbaring.
Da Livsproblemet er rasende tungt,
det gælder at finde et Udgangspunkt.